

Pop *bailongu* empordanès

Text > RAMON MORENO

Els torroellencs Classe B acaben de publicar el seu primer EP, *Fa de mal dir*, després d'anys de trajectòria iniciàtica i un nou renaixement l'any 2023. Genís Plaja i Martí Aiguabella són els cantants del sextet, que es completa amb Miquel Casademont (bateria), Pere Vicens (guitarra), Arnau Alabau (trompeta) i Guillem Tarres (saxo i sintetitzadors). Provenints de diferents pobles de l'Empordà, van coincidir a l'institut, d'on ve el nom del grup. Defineixen la seva música com a «pop *bailongu*» i la seva discogràfica els etiqueta com a «*catalan pop* de la Costa Brava». Els sis temes que formen part d'aquest treball responen a aquestes premisses: música alegre, festiva, amb alguns ecos de la millor música ballable discotequera i urbana, amb base electrònica i lletres generacionals.

L'any 2023 van anar publicant quatre temes individuals que han conflu-

ït ara en *Fa de mal dir*, aquest primer disc d'estudi, que publica Satélite K. Els sis temes són estilísticament molt treballats —pop eficaç en les melodies— i transmeten una alegria estiuenca que els portarà a omplir pistes i festivals. Han treballat amb diferents productors, com ara *Hugsound* (Lluís Huguet), Sergi Bagó i Jordi Bosch (de Cardamomo Studios, que també ha produït, entre d'altres, els bisbalencs Fetus). El músic osonenc Dan Peralbo hi col·labora a «Poc se'n parla».

A cavall de l'Empordà i Barcelona, els hem pogut escoltar al festival Strenes, al costat de Figa Flawas, i a la sala Heligàbal, i a l'estiu també seran a l'Ítaca, al seu territori. Probablement aquesta doble capitalitat musical els ha obert noves perspectives per crear una música amb personalitat que es pugui gaudir en directe. I és que l'etiqueta de pop *bailongu* està destinada a fer fortuna.

CLASSE B. *Fa de mal dir*.

Satélite K, 2024.

<www.instagram.com/classe__b>

Temes alegres, festius, amb ecos de la millor música ballable discotequera i urbana, amb base electrònica i lletres generacionals

PEP BURGOA. *El temps no esborra res*. Microscopi, 2024.

<<https://www.microscopi.cat/product-page/el-temps-no-esborra-res>>

ELS AMICS DE LES ARTS.

Les paraules que triem no dir. Pistatxo Records, 2024.

<<https://www.elsamicsdelesarts.cat>>

La vida que passa Text > R. M.

Pep Burgoa, barceloní del barri de Gràcia establert a Torroella de Montgrí, havia publicat fins ara dos discos en català (*Jo, de vosaltres*, 2015, i *L'àtic del 16*, 2018) i un en castellà (*Microclima*, 2008), a banda d'haver col·laborat amb el grup de música tradicional castellana Espliego a *La rosa del pecado*. *El temps no esborra res*, el seu últim treball, aplega dotze temes que ha compost en la millor tradició de la cançó, en la qual se situa «per caràcter

i per convicció». Són temes de caràcter íntim, una mirada cap endins i també un cop d'ull sensible enfora a «aquell paisatge dur de la ciutat» de Nova York, que retrata a ritme (deliciós) de valset, o a la vida que passa i que dibuixa amb ritmes llatins a «Els ulls que m'obliden». Pep Burgoa és «un home comú», un home sensible que mira la vida amb un cert escepticisme, intentant copsar el que passa i el que li passa. I ho explica en aquest treball deliciós.

Dir i no dir Text > R. M.

Després d'un any d'haver publicat *Allà on volia*, Els Amics de les Arts presenten un nou disc amb set cançons que no van poder incloure en aquell treball. Un dels membres del grup, el vidrerenc Joan Enric Barceló, ha assenyalat que el fil de *Les paraules que triem no dir* té a veure amb allò que no van dir en el disc anterior: «La paraula clau d'aquest disc és *omissió*».

Amb uns ritmes electrònics (com la molt ballable «Tothom es separa») i amb algun

contrapunt més acústic («Aquest dinar»), Els Amics de les Arts reflexionen sobre l'amistat, la fi del món que s'apropa lentament i que ens obliga a viure plenament la vida i els dinars familiars (la meravellosa nadala «Aquells dinars»), entre altres temes que reflecteixen la quotidianitat i una certa intimitat.

Tot i que després de prop de vint anys de trajectòria cada nou disc és un repte, amb aquestes set cançons Els Amics de les Arts continuen mantenint l'etiqueta de grup referent del pop català.